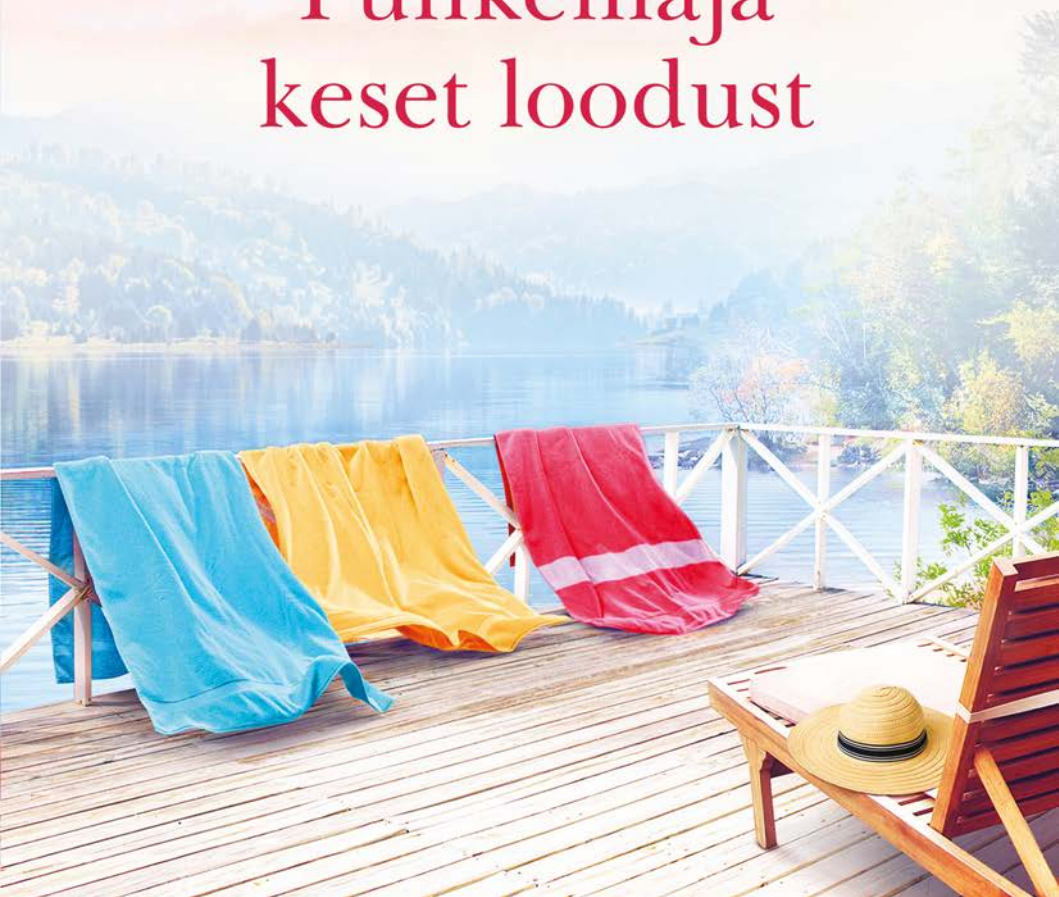

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Puhkemaja
keset loodust

Originaali tiitel:
Robyn Carr
The Country Guesthouse
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

© 2020 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E07383420
ISBN 978-9949-82-620-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mariah Stewartile, kes on alati valmis jõuduandvaks,
läbinägelikuks ja võimsaks ergutuskõneks.
Täna sind, mu sõber.*

Igavik koosneb praegustest hetkedest.

- EMILY DICKINSON

EELLUGU

Hannah Russell jumaldas koos kolleegidega üüritud puhkemaja – see oli väga peen. Uhke, küllaltki uus viie magamistoa ja viie vannitoaga maja asus järve ääres metsa sees ning selle hiigelsuurelt terrassilt avanes imeline vaade Kaljumäestikule. Täpsemalt päevasel ajal, kui päike paistis. Aga praegu sadas vihma. Või õigemini lörtsi. Polnud välistatud, et hommikuks katab kõike jääkord. Täna õhtul lõõmas kaminas tuli ning vastu katust ja aknaid trummeldas jäine vihm.

Metsamaja oli ainuke asi, mis Hannah'le selle väljasõidu juures meeldis. Tegemist oli tema firma juhtimis- ja meeskonnatöö koolitusega. Juba kolmandaga, kus ta osales. Hannah'l oli neist *villand*.

Hannah' ülemus armastas korraldada tööväljasõite kontorist, eemaldumaks argirutiinist. Mõistagi ei võtnud ta ise neist kunagi osa, vaid saatis üksnes tegevjuhid ja nende meeskonnad. Asjaosaliste saabumisel korjati kokku kõigi mobiiltelefonid ja sülearvutid, televiisoreid sisse ei lülitatud, raadio ja igasugune ühendus välismaailmaga oli keelatud. Nad olid sunnitud näost näkku suhtlema ja argielu seljataha jätma. Turundusdirektor Dave ütles: „Isegi uimastite võõrutusravil sain rohkem suhelda.“ Toimusid rühmaseansid ja -harjutused. *Hannah, pane käed rinnale vaheliti ja kuku, selg ees. Usalda, et Tim püüab su kinni.* See oli üpris raske, sest Hannah teadis, et Tim ei suudaks isegi e-kirjale õigel ajal reageerida. Ja kui ta seda viimaks tegi, polnud

informatsioon kuigi täpne. Hannah uskus Timist ainult seda, et too napsaks esimesel võimalusel tema töökoha endale.

Ja muidugi ei püüdnud Tim Hannah't kinni. „Murdsin vist oma sabakondi,“ kurtis Hannah seljatagust hõõrudes. „Vajan kiirabi. Keegi võiks kiirabi kutsuda.“

„Meil pole lubatud telefone kasutada,“ teatas Tim.

Hannah mõõnis, et paarist varasemast firmaväljasõidust on isegi kasu olnud. Tõsi, mitte rohkem kui mõnest raamatust, blogist või TED-konverentsist. See asjaolu sõltus enamasti korraldaja võimekusest. Kui ürituse läbiviija oli motiveeriv, leidlik, kogenud ja julgustav, võisid töötajad naasta firmasse tugevama meeskonnavaimu ja kasulike võtetega, mis aitasid neil koos tõhusamalt toimida. See oli teatud mõttes halb, sest müüginumbrite kerkides arvas tegevdirektor Peter, et see on tingitud väljasõidust, ja lasi personaliosakonnal uue koolituse paika panna. Aga kui korraldaja oli liibuvates teksapükstes kõigi meestöötajatega flirtiv kolmekümneaastane endine missikandidaat nagu see siin, oli üritus hukule määratud.

Seekordne väljasõit pidi kestma viis ööd. Hannah ja korraldaja said ainukeste naistena eraldi magamistoad, ent mehed paigutati tubadesse paarikaupa. Suures kahekorruselises pööninguga majas oli ka raamatukogu, baar ja veinikelder. Baar ja veinikelder olid lukus. Teisel õhtul tegid Wayne ja Dave kellegi magamistoas kanepipläru, samal ajal kui Tim korraldajale peamagamistoas häälekalt taha keeras.

Firmaväljasõidu ajastus oli halb. Vähe sellest, et Hannah oli tööl ajaga jännis, oli tema suhe kihlatuga olnud viimasel ajal pingeline. Wyatt oli mingil teadmata põhjusel tõredaks muutunud. Nad plaanisid pulmapidu, mis pidi toimuma kuue kuu pärast, kuid ei suutnud üheski asjas kokkuleppele jõuda. Hannah nuputas endamisi, kui paljud paarid üldse pulmapingele vastu peavad. Praegu, kui tal oli vaba nädalavahetus, pidanuks ta veetma selle Wyattiga, süstima nende suhtesse armastust ja tähelepanu ning selgitama välja, mis meest nii tohutult ärritas. Kui Hannah oli sunnitud tööasjus reisima ja seda juhtus sageli, oli tal vähemalt võimalus Wyattiga telefonis suhelda.

See väljasõit tekitas temas tuska. Ta oli Peterile teatanud, et ajastus on halb. Ent Peter oli palunud tal meeskonnaga arvestada.

Samal ajal kui meeskond end pilve tõmbas ja keppi sai, Hannah' pahameel aina kasvas.

Ta otsustas esikukapi ukse lahti muukida, et oma sülearvuti ja telefon kätte saada. Ta pakkis asjad. Järgmine samm oli keerulisem – kui välja arvata matkaplaanid, mille kehv ilm oli nurjanud, polnud neile väljaskäimisi ette nähtud. Nad olid Denveri lennujaamast minibussiga kohale toodud ja seesama buss pidi neile koolituse lõpus järele tulema. Jalgsi kuhugi pääseda polnud lootustki. Ent vähemalt oli tal telefon. Ja arvuti, olgugi et ta ei teadnud Wi-Fi salasõna. Tim ja korraldaja olid endiselt asja kallal ning ülejäänud kutid hävitasid Doritosid ja kartulikrõpse, pärast mida nad arvatavasti narkouimas unne vajuvad. Hannah heitis mobiiltelefonis pilgu oma vanale tegevuskavale, helistas autorendifirmasse, kes oli neile minibussi saatnud, ja palus endale kella kuueks hommikul järele tulla.

Ta ei jätnud teadet. Las nad arvavad, et karu on ta minema viinud.

Ta tõi kuuldavale raske ohke ja põgenes. Seejärel palus ta autojuhil end otse lennujaama viia. Kui nad olid mitu kilomeetrit sõitnud, märkas ta suurt järve ja selle ääres kämpingut kauplusega. Kämping tundus olevat tühi, kuid esmatarbekaupluses tuli põles. Hannah pöördus juhi poole: „Tehke seal peatus. Kui neil on kohvi, teen teile tassikese välja.“

„Peatumine on lisatasu eest,“ teatas juht meeldivalt.

„Asi on seda väärt,“ vastas Hannah. „Missugune kohv teile meeldib?“

„Tavaline must, proua.“

Uksel rippuva sildi järgi oli pood avatud kella üheksast viieni, kuid uks polnud lukus ja kui Hannah selle lahti lükkas, helises kellelgi. „Halloo? Kas keegi on kodus?“ hõikas ta.

„Vaata aga vaata, kes meil siin on,“ kostis mehehäääl. „Sellise ilmaga on ainult pardid väljas.“

Hannah lähenes tagaruumile. „Enam vist ei saja,“ nentis ta. „Kas olete avatud? Sildil on kirjas...“

„Mitte päris, aga panin juba ahju küdema ja kohv on valmis. Muretsesin puude pärast – eile õhtul oli torm ja sadas jäävihma. Jääga kaetud puud võivad murduda – see on hirmus. Ja kust sina nii vara-valges tuled?“

„Oh, peatusin teisel pool järve Airbnb puhkemajas ja põgenen seal, kuid ei jõua kohvita kaugele. Rentisin auto, mis mind tagasi Denveri lennujaama viib.“

„Mis lahti, neiu? Kas maja ei vastanud ootustele?“

Hannah puhkes naerma ja vastas: „Maja on ilus ja mugav ning vaated oivalised, kuid ma viibisin meestekarjaga firmaväljasõidul. Meie sülearvutid ja telefonid konfiskeeriti ja meid sunniti mängima psühholoogilisi mängu, et meist saaksid paremad meeskonnaliikmed. Väärt idee, kuid minu arvates võiks keegi järgmisel väljasõidul mu kolleegidele õpetada, kuidas tööd teha. Sellest oleks märksa rohkem kasu.“

„Koort või suhkrut?“

„Mõlemat vist. Tähistan oma pääsemist. Ja üks must kohv auto-juhile.“

„Kui tähistad, siis võta üks magus kukkel või tassikook,“ soovitas poepidaja.

Uks avanes ja üks naine tuiskas sisse. „Sully! Maja ette on pargitud suur must sportauto... Oih!“ tegi ta. Naine kohendas juukseid ja tõmbas dressipluusi hõlmad koomale. Ta paistis kandvat pidžaamat ja saapaid.

„Olime just tutvumas, kullake. Mina olen Sully,“ ütles mees ja sirutas Hannah'le käe. „See on Helen, kes alles magas, kui ma toast välja hiilisin.“

„Mina olen Hannah. Rääkisin parajasti teie abikaasale, et viibisin teisel pool järve Airbnb majutuses firmaväljasõidul. Peale minu oli seal flirdialdis naiskorraldaja ja kari mehi. Eile õhtul otsustasin, et mulle aitab.“

„Oli see nii hull?“ tahtis Helen teada.

„Jah,“ kinnitas Hannah. „Pealegi ootab mind kodus peigmees. Eelistan veeta aega temaga, mitte nelja mehega, kes arvavad, et peaksid minu töökoha endale saama.“

„Kui tohib küsida, siis kellena te töötate?“ uuris Helen ja valas endale tassi kohvi.

„Ära võta isiklikult, plika. Helen on eriti uudishimulik. Kui sa ei taha...“

„Müün suurele vahendajale haiglaravustust. Mitte sidemeid ega siibreid, vaid kõike alates magnetresonantstomograafidest ja lõpetades liigeseproteesidega. Olen müügijuht, mis tähendab seda, et mul on alluvate meeskond.“

„Veian kihla, et peatusite Oweni juures,“ teadis Helen. „Paistab, et ta on jälle reisile läinud.“

„Tõtt-öelda pole mul aimugi, kelle maja see on, aga mulle meeldiks seal peatuda, kui töökaaslasi pole silmapiiril. See tundub olevat imeline paik akude laadimiseks.“

„Kas seal oli ohtralt kauneid kunstipäraseid fotosid ja litograafiaid üles riputatud?“ tahtis Helen teada.

„Jah! Kas tunnete maja omanikku?“

„Nojah, ta on meie naaber. Tuntud fotograaf. Ta on oma tööde eest autasusid pälvinud, reisib väga palju ja on viimaks leidnud viisi osa reisiraha tagasi teenida, et need reisirahad rahakotile nii rängalt ei mõjuks - ta üürib oma maja välja. Otsige ta internetist üles - tema nimi on Owen Abrams ja tema tööd on hämmastavad.“

„Maja on tõepoolest vapustav,“ möönis Hannah.

Sully ulatas talle kaks kohvitopsi. „Kas soovid ka kühsetisi?“ pakus mees.

„Kaks tassikooki palun. Oli väga meeldiv teie mõlemaga tutvavaks saada. Kui palju ma võlgnen?“

„Olgu see maja kulul. Rõõm oli tutvavaks saada. Astuge vabal ajal siit läbi,“ pakkus Helen. „Sullyl on kämpingumajakesed neile, kes ei soovi telkida või üürida suurt maja.“

Ent Hannah mõtles just majale – sellele imelisele suurele ja kaunile majale. Ääretult hea oleks Wyattile auk pähe rääkida, et nad vaba aega näpistaksid ja paariks nädalaks maja üürile võtaksid. Võib-olla aitaks see nende suhet lappida. Ja kui see plaan ei õnnestu, on Hannah' l ka sõbratare... Ta oli viimastel aastatel kõvasti tööd rabanud. Wyatt oli sedasama teinud, kuid mehe amet ravimite müügiesindajana oli märksa stressivabam kui Hannah' amet müügijuhina. Wyatt pidi muretsema ainult iseenda ja arvete pärast, Hannah muretses terve meeskonna pärast. Wyatt teenis vähem raha, kuid tundus olevat muretum. Võib-olla sellepärast, et ta elas Hannah' majas ega maksnud selle eest tüüri.

Hannah oli juba aastaid karjääriredelil turninud ja oli pisut läbi põlenud. Siiski teenis ta liiga hästi, et loobuda. Wyatt oli soovitanud tal depressiooni asjus asjatundja poole pöörduda. Hannah ei arvanud, et vaevleks depressiooni küüsis. Ta soovis ainult, et nad saaksid kahekesi aega veeta ja lobiseda nii nagu varem.

Ja siis läks Hannah koju. Wyattile ette helistamata. Ta eeldas, et mees on kodus, sest oli laupäev ja kellaaeg oli varajane. Ta kuulis häält ja sahistamist. Hannah jättis kotid garaaži ukse juurde ja suundus esikust peamagamistuppa. Sealt leidis ta Wyatti ja Stephanie kii-ruga riideid kokku korjamas.

„Nalja teete?“ oli kõik, mida Hannah suutis öelda.

Wyatt magas Hannah' assistendiga, samal ajal kui Hannah viibis kolleegidega väljasõidul. Võrratu.

Stephanie vaatas hirmunult Wyattile otsa ja puhkes nutma. „Kuidas ma koju saan? Kas viid mu koju?“

„Võta Uber,“ nähvas Hannah. „Ah jaa, sa oled vallandatud.“